



Kooli elu.

Õpilaspere 6. aastapäeva aktus 14. III 33 kell 12 1.

Gripp laiutas juba õige julgelt oma palavikus õhkuvaid käsi meie keskel, kui kogunesime kella 12 paigu piduryysse peidetud saali, et pühitseda Õpilaspere 6. aastapäeva. Ja et juba gripi tõttu mitmed meist pidid puuduma, siis kannatas aktuse kavagi selle all tsipa — tuli otsida uusi kavasisustajaid.

Kavas oli H.T.G. orkestri avamäng, Õpilaspere vanema G. Virks'i avasõna, E. Priks'i klaverisoolo, Õpilaspere ja selle organite tegevusearuanne, deklamatsioon, hr. J. Konks'u kõne, tervitused, lõppsõna ja lõppmarss.

Kui igal pool katsutakse väita, et meie inimesed kalduvad ikka enam ja enam pessimismi, neil olevat kadunud elurõõm ja töötahe (viimast toonitatakse eriti praeguse õppiva noorsoo suhtes!), siis hr. J. Konks oma kõnes tõi esile sootuks vastupidist koolinoorte kohta.

Siin olevat kyllaltki töölusti ja elurõõmu, hoolimata õpilasi ymbritsevaist majanduslikest surveist ja pessimistlikest virisemistest-hädatsemistest.

Tervitusi ytlesid dir. J. Roos, Tartu keskkoolide esindajad, T.T.G. ringide esindaja ja ajakirja „T.T.G.“ esindaja.

Oli ka tervitusi saabunud postiteel.

Kui aktus algas halludusel keskpäevatuunnil, siis selle lõppedes peegeldusid nõrguvailt pappkateuseilt esimesed noolteravad ja kiirgavad päikesevihud.

E.N.K.S.T.G., H.T.G. ja T.T.G.

Kunstiringide ettekannete-õhtu 11. III 33.

Kava õige mitmekesine ja kohati huvitavgi.

Kavas oli: 1) avamäng H.T.G. orkestrilt, 2) deklamatsioon A. Hurdalt (T.T.G.), 3) laulusoolo E. Morgen'ilt (T.T.G.), 4) viiulisoolo E. Kangro'lt (H.T.G.), 5) rütmika J. Otsason'i juhatusel (T.T.G.), 6) „Fausti“ monoloog E. Paal'ilt (H.T.G.), 7) soolotants V. Ratassepalt T.T.G., 8) doppelkvartett H.T.G. õpilastelt, 9) madrusetants Lukult (E.N.K.S.T.G.), 10) näidend, autoriteks E. Paal ja S. Laar (H.T.G.), M. Epler'i (T.T.G.) lavastusel. Näidendi tegelasiks olid: Braun — E. Paal (H.T.G.), peremees Roosinupp — O. Luiga (H.T.G.), perenaine Miili — E. Sarap (E.N.K.S.T.G.), sulane Kaalu — Ruubel (H.T.G.), peremehe kunstnikust poeg Paul — I. Laar (H.T.G.), Eha — Valge (E.N.K.S.T.G.), Natalie Napree — M. Epler (T.T.G.). 11) Massdeklamatsioon — E.N.K.S.T.G. õpilastelt.

Tantsuks mängis „Liivika“ band.

Sissepääs liikmetele oli 15 senti, teistele 30 s. Kohal oli võrdlemisi palju õpilasi.

Õnnestunumaiks ettekandeiks võis pidada Luku madrusetantsu, E. Kangro viiulisoolot ja A. Hurda deklamatsiooni, kuid oli ka täiesti ebaõnnestunud numbraid kavas, näiteks doppelkvartett.

Õpetajatest viibis kohal hr. J. Püttsepp.

Õhtu lõppes kell 23.

Kirjandusring.

Referaatkoosolek 9. III 33 kell 17.

Järjekordse referaadiga Kirjandusringi referaatõhtul esines prl. Th. Thomson 9. märtsil kell 17 ajalooklassis.

Referent esitas kokkutulnuile, keda oli päris rohkesti, oma „Reisi muljeid Inglismaalt“.

Referaat oli huvitav ja andis ülevaatliku pildi „inglismannide“ maast ja elust-olust.

Vaidluskoosolek 31. III 33 kell 17.

Koosoleku algus hilines tublisti, sest tuli oodata publikut, mida lõppude lõpuks tilkus kokku nii 60-ne ümber.

Tõesti tuleb imestada, miks võetakse osa vaidlus- kui ka referaatkoosolekutest nii loiult. Seekordne vaidlusteem oli ju õieti huvitav: „Kas oleme õigustatud tapma või mitte?“

Referaadi või õigemini vaidlusmaterjali esitas Lilli Käär (Vc).

Õpetajatest viibisid koosolekul pr-d E. Tooms ja L. Haamer, prl. Th. Thomson, hr. J. Konks ja hiljem tuli ka hr. dir. J. Roos.

Aruteluks ja vaidluseks andis referent neli punkti, et vaidlusel oleks kavakindlust ja et ei tuleks ette ainest kõrvalekaldumisi:

1. Kas on õigust inimese tapmiseks?
2. Millal on tapmine õigustatud?
3. Kuidas suhtuda sõjale?
4. Kas enesetapmine on argus või julgus?

Vaidlus kujunes kohati õige elavaks ja huvitavaks. Kokkulepet ei saavutatud üheski punktis.

Kahe esimese punkti kokkuvõttena oli hr. J. Konks'u otsus: Erainimesel (s. t. üksikul harilikul surelikul) olgu tapmine kindlasti keelatud, kuna aga riigil ses suhtes jäägu vabad käed. Ka kolmanda punkti juures avaldati õige lahkuminevaid arvamusi, kuna viimase punkti suhtes soovitas hr. direktor kuulutada välja eri koosoleku.

Hilisest ajast hoolimata jätkusid va'd used õige tuliselt veel pääle ametliku koosolekugi, n. ö. ukse taga.

Gripp

oli levinud meie koolis möödunud nädalail õige tublisti. Praegu on peaaegu vaibunud.

TARTU TÜTARLASTE GÜMNAASIUMI ÕPILAS- PERE HÄÄLEKANDJA

Nr. 11.

6. aprill 1933.

V. aastakäik.

Väljaandja: Tartu tütarlaste gümnaasium. Pea- ja vastutav toimetaja: Aug. Raud; abi: E. Tooms. Tegev toimetaja: A. Hurt. Toimetuse liikmed: L. Juksaar, E. Kippasto, T. Linde, H. Puusepp, L. Raba. Talituse juhataja: V. Käppa. — Kaastööd võtavad vastu toimetuse liikmed igal ajal. — „T. T. G.“ ilmub iga kuu 1. ja 15. päeval, välja arvatud õppetöö vaheajad. Tellimishind: aastatellijaile 20 senti number, üksiknumbrite tellijaile à 25 senti.

Ülestõusmise suunas.

„Kiidetud olgu, kes tuleb...“

„Nüüd valju talve valitsus on laanest lahkunud.“ Lumekest on purunenud. Päike meelitab lagedale lilleõisi ja linnulaulu. Kuigi puud seisavad veel millegi vastse ootel alles alasti, nagu järele mõeldes, millisesse rüüsse rõivastuda, ja mullapind muheleb salapäraselt, tundub ometi kõikjal pakatavat uut elu. Inimesigi liigub hulgana värskes kevadhõhus, ja talvevanglast, sumbunud toaõhust vabanenud lastejõuk toob lisa oma häälitusega lindulaulule. Kevadpühad — juba on nad siin. Ja on põhjust eriti pühitseda kevadet, sest seega pühitseme vabaduse võitu vangla üle, soojuse võitu külma ja pakase üle, valguse võitu pimeduse ja surma üle.

Nagu heal lapsel on mitu nime, nii on ka kevadpühil teine nimi — ülestõusmise püha. See nimi paneb mõtlema peale looduse uuestiärkamise inimeste ärkamisele uuele ja paremale elule. Nagu muistne Kiri teab kõnelda hädust kehastanud Inimesepoja hauaõöst ülestõusmisest, hoolimata sellest, et olid tema tapnud kurjad ja omakasupüüdlid preestrid ja võltsid kohtunikud, teame juba meiegi vastse elukirja järgi, et „ülekoorus ei seisa kotis“ ja et tõde ja õigus, hädus ja armastus on surematud, igavesti püsivad väärtused. Mineviku- ja talveinimesed seda ei usu. Tuleviku- ja kevadelapsed usuvad. Pühitsedes

kevadpühi, ei, ülestõusmise pühi, tunnistame oma usku inimkonna kevadesse, häduse ülestõusmisesse. Ainult ajutiselt võib tõde ja hädust hauda matta — ta tõuseb ikka uuesti, tõuseb au ja iluga. Vaja ainult seda uskuda; veel enam, et seda usku kindlustada endale, vaja terve oma elu rakendada nende kõrgete väärtuste teenistusse. Siis võime juba mitte ainult pühade aegu märgata ülestõusmise tõde, vaid kogeda seda „iga tunni vastses säras“.

Hommikumaa ristikoguduses on säilinud muistne kaunis komme: ülestõusmise pühil tervitavad vastutulijad teineteist sõnadega: „Kristus on üles tõusnud!“ — „Ta on tõesti üles tõusnud!“ Seejuures suudlevad nad üksteist vennalikult. See vana komme aitab meilegi süvendada eelseisva püha mõtet. Inimesed unustavad viha ja vaenu, kadeduse ja jonnit, andudes vastastikusele hääsoovlikkusele ja armastusele. On tulemas tõesti uus ülestõusnud inimeste riik, kust on kadunud pimedusevarjud.

Ärgem uskugem, et oleme liiga kaugel sellest tuleviku-inimeste riigist. Mida tugevamalt usume tema tulekusse, seda kiiremini on ta siin. Tervitagem Issanda nimel tulevat kevadise rõõmuga, sest ta ei sunni ennast peale nagu kevadine soojus ja valgus. Saada tema vääriliseks vastuvõtjaks — see olgu meie ülestõusmise püha-eelne töötus ja palve.

Jüri Kimmel.

Kaks luuletist.

ELU KUID MUUDAB.

Armastan ainukest alati,
unistan urvaksest uneski —
soojalt sind suudleksin surseski,
kannaksin käteid sind kalmuni.

Lootes võib lubada lõpmata,
unista' urvaksest otsata —
elu kuid muudab kõik mureks pea,
teisiti teeb ta, kui sul oleks hea...

Helga.

JAH, NAERA!

Mõnd palavalt süda mu soovib —
nii puhtad ta unelmad —
neist mõnestki elu meid loobib
just mudasse kaunimad.

Nii veider, nii vilets on elu,
ent inime naermagi peab,
sest vahel ju meelitab ilu
ja armastus, seegi on seal.

Jah, naera, sest naer surmab valu,
naer unustust hingele toob!
Naer kurbuse matab, toob rahu,
naer pisarad silmist kõik joob...

Helga.

Meelolutsemist.

Violasinine õhtu laotas oma loorivat hämarust rangete vahipostidena seisvate paplitüvede ümber. Suvipäikesest kuumunud õhk vibreeris ja värises, iiliti libistas karge tuulehoog oliivseid, pimeduses kohati isegi tõrvana läikivaid lehti läbi avatud pihu.

Oo, seda õhtu majesteetlikku müsteeriumi ei pea vaatlema, seda peab tundma!

Kas pole need tohutud vikerkaared, millised kokku traageldanud kellegi hiiglaste kunstarmastav käsi, nõelaks vajuva purpurheltgise päikese kuldne kiir, niidiks hallaõhkkuva soo tohtu pikad uduviirud? Ja eks läheneqi säält eemalt metsaservalt too salapärane hiigeltaidur! Ta sammude kiirus on aeglane. Kuhu ta astub, seal laiutab end tintmustav pimedus, mis nagu tahaks matta, rusuda hingamist. Kui võimas on see salapärane! Kuiqi ta vaevalt on kõrgem maapinnast, siiski laiuvad ta liikmed üle kogu sinisesse kastetud ümbruse. Ja aeglaselt, nagu vaibunud unistusesse, avab öö oma vestasilmad; vaid eemal kumendavas violettsuses muigab lääs Mona Lisa naeratusega.

Eemal hämaruses tukkuvas majas avaneb üks, kaja põrkab mitmekordistatult vastu eeskaja hallendavaid seinu ja seguneb sammude tassase trummipõrinaga. Trepile ilmub tõrvakastetud inimkogu, kes avasüli, somnambuli kobaval kõnnakul suundub aia sügavusisse, mille uimastavad lõhnad sülelevad ta hõõguvat nägu; ööhõngus jutustab talle muinasjutte salapäraseist pronks-pruunilt kollendavaist kaugusist — kõrbedest, mille punerdavast sülest kerkib vaid mõne üksiku kahkjashalli-rohetava kaktuse nõelastatud rusikas vaskse põuase taevavõlvi avaruste poole. Kui saaks tormata sinna! Kui saaks oma hõõguvale kuumendavale hingele puistata päikeseskõrbevaid liivateri! Vahest see jahutaks!

Ja otsekui vastuseks tema kirglikele, avarusisse-sööstuvaile mõtteile kostabki eemalt-tõttava rongi raudne rütm: „Kui nüüd vaid saaks sinna kaugusisse, kaugusisse!“ laulavad keerlevad metalliläikelised vagunirattad, ja kõlisevragisev soov sumbutab kõik ümbritseva.

T—d.



L. RABA.

Kolgata.

IR

Marie Under 50-aastane.



Marie Under.

On kujunenud harjumuseks pisutki ja kas või üsna märkamatu peatuda siis, kui ollakse üle astunud mõnesuguse ajavahemiku lävest ja kuulatakse enese taga uksi tasa sulguvat, uksi, mis ei avane kunagi enam selleks, et äsja üleastunu võiks tagasi pöörduda teekonna uuestialgamiseks, küll aga selleks, et tagasi vaadata ja mõelda: oli's kõik ilus ja hää, mis tegin, mis lõin, mis saavutasin, või oleksin suutnud teha veel palju paremini?

27. märtsil seisatus hetkeks Marie Under, seisatusid teisedki temaaegsed tema seisatudes ja vaatasid ühes riimiridade külvajaga läbi sulgunud värava tagasi, poetessi elutööle ja -teele.

Esimesed luuletised kirjutas M. U. saksa keeles, mida põhjustas ta kasvatus ja ümbrus. Varsti aga luuletas ta juba eesti keeles, ja need luuletised ilmusid 1904.—1905. a. „Mutti“ varjunime all „Postimehes“ ja „Uudistes“. Nüüd järgnes imestuseväärt pikk vaheaeg, enne kui ilmus esimene M. Under'i luuletiskogu „Sonetid“ — „Siuru“ päevil 1917. a., seega 13 a. hiljem. Tolle ajani tundis M. U.-it vaid väiksem ringkond, kuid „Sonettide“ ilmumiselega kutsus esile ta juba laiemate hulkade tähelepanu, sest siin avaldas ta luuletisi, millistega tookord lihtsalt ei julgetud esineda. Fr. Tuglas nimetab neid päevaraamatu päätükideks nende isiklikkuse ja intiimsuse tõttu. M. U.

on otsekui haiglaselt armunud ja see annabki tõuget ta peaaegu liiga lopsakaiks väljendusiks. Need aga haarasid tolaeagseid inimesi, kes ahnelt sirutasid oma käed eriti midagi uudset pakkuvate raamatute järele. M. U. sai siis ka paljude tütarlaste lemmikuks, kes tema „Sonetid“ enestele padja alla poetasid, et neid säält salaja lugemiseks aeg-ajalt välja tõmmata.

1918. a. ilmuvad: luuletiskogu „Eelöitseng“, kus on avaldatud 1904.—1913. a. kirjutatud luuletised, ja „Sinine puri“ 1917.—1918. a. luuletiste koguna. Nende kogude kirjutamiseks sai ta „Sonettide“ menust hoogu, kuigi see luuletiskogu oli n. ö. kahepalgeline. Need kolm eelpoolmainitud kogu moodustavad koos terviku, kus luuletaja laulab hümne armastusele ja loodusele ega näe, olles armunud, elu varjulisi laike.

Ühes raskete aegadega muutub M. U. ja ühes M. U.-iga muutuvad ka ta laulud tõsise- maiks. Selle ajastu kajastusena ilmuvad 1920.—1923. a.-ni luuletuskogud „Verivalla“ ja „Pärisosa“. Need kogud moodustavad uue terviku, millises „luuletaja märkab esimest korda, et pääle naise ja mehe vahekorra on olemas veel õe ja venna vahekord“.¹⁾ Ka ta luuleilma maastik muutub: „endise roosa-sinise-punase-rohelise-valge spektri asemele asub violet-kollane-hall-must“.²⁾

Möödub jälle mitu aastat ja siis ilmub 1923.—1927. a. värssidekogu „Hääl varjust“, milline on raske siseheitleuse ja -kannatuse raamat. See on suur vastand U. loomingu esimese päätüki kogudele, kuna siin näeme sotsiaalset kannatajat ja pessimisti, kes on läbi imunud kõigest halvast ja kurjast, mida maailmas nii palju.³⁾

1928. a. ilmub kogu „Rõõm ühest ilusast päevast“, milles ilmneb uuesti elutahe ja mille moodustavad enamikus loodusluuletised.

1930. a. ilmub luuletiskogu „Lageda taeva all“ ja 1929. a. kogu ballaade „Õnnevarjutus“, millised on seni viimasteks jäänud.

Olles pilgu heitnud M. U. loominguale näeme, et 16 a. jooksul on tehtud hulk tööd. 50-aastasena ollakse elatud juba küllaltki kaua, vähe aga selleks, et lõpetada tegevus ja jääda passiivseks. Kindlasti ei tunne juubilar mingit väsimust ja suudab veel külluses värssde luua.

Selleks energiat palju, palju!

H. H.

¹⁾ Visnapuu sõnad; ²⁾ Visnapuu sõnad; ³⁾ „Eesti Naine“, nr. 3, 1933.

Külastasime kirjanik Friedebert Tuglas't.



Mõni nädal tagasi oli meie klassis käsitlusel kirjanik Fr. Tuglas'e novell „Popi ja Huhuu“, mis tekitas meile (muidugi nii „sõnakas“ klassis) palju vaidlusainet. Igaühel olid oma arvamused. See oli aga kõige naljakam, et lõppeks oli igaühel õigus. Viimaks seletas ka õpetaja-härra ise. Ja meie, kes oleme harilikult säärased lihtsahingelised tütarlapsed, et võtame kõiki õpetaja sõnu puhta „kullana“, ei saanud ikka veel aru. Räägiti, et üht ja teist saavat mitmet viisi seletada. Olgugi et küll lihtsahingelised, oleme siiski „tõe ja õiguse“ otsijad, ja sellepärast ei võinud meie kujunenud olukorraga kuidagi rahule jääda. Otsustasime siis ette võtta teekonna novelli autori, härra Fr. Tuglas'e poole. Harilikel argipäevil ei kavatsenud me ka just seda tähtsat toimingut ette võtta, vaid ootasime laupäevani.

Oli ütlemata ilus ilm. Arvasime, et päris kohane härra Tuglas'ele vastuvõtuks. Järeldasime seda sellest, et ta ju alati kirjutab nii ütlemata ilusasti ilmast ja loodusest. Assusime teele, et minna Vabadussillale, kus pidi meiega ühinema veel kolmas klassikaaslane, kes pidi teadma ka kirjanik Tuglas'e aadressi. Kahjuks polnud seda kolmandat seal. Ootasime, kuid — kes ei ilmunud, oli „aadressiteadja“.

Nüüd ei jäänud muud nõu üle, kui pöörata aadressbüroosse. Büroo polnud aga sel kellajal enam avatud. Õnneks on aga büroo juhataja sugulane teisele meist, ja nii õnnestus

saada aadress. See oli küll pisut ebaõige (kort. 2 asemel oli kort 1), kuid see väike viga ei viinud meid eksiteele.

Ruttasime siis õhinaga, pea täis „suuri plaane“, härra Tuglas'e poole Tallinna tänavasse. Nagu juba öeldud, oli alul sekeldusi korteri numbriga, kuid sellest hädast saime kergesti üle. Koputasime lõppeks Tuglas'e uksele. Vastu tuli meile härra Tuglas'e abikaasa. Seda me küll alul ei teadnud, mis aga pärast selgus, kui härra Tuglas teda meile tutvustas. Kui sisse astusime ja härra Tuglas't palest palgesse nägime, oli meie endine vahvus nagu peoga ära pühitud. Olime nii kohkunud ja ärritunud, et kumbki meist küll mõtles: mis me ometigi... Suu ei tahtnud valla minna kummalgi: üks lootis ühe, teine teise peale. Kuid aega polnud enam põigelda, asi hakkas muutuma liiga piinlikuks. Mina — selle kirjutise esimene autor — olin lootnud ikka oma vahva kaaslaste peale, kes nüüd oli niisamuti nagu mina (ei tea, kas suurest autoriteedist või millestki muust) rabatud ega saanud sõnagi suust. Mul ikka olid sõnad suus juba küll, kuid ei näinud leidvat kustki algatusteed.

Viimaks ometi sain „otsa“ peale ja algasin juttu: „Meil oli klassis käsitlemisel teie novell „Popi ja Huhuu“ ja...“ Noh siis sulasid ka kaaslaste — käesoleva kirjutise teise autori — keelepaelad lahti ja ta hakkas suure õhinaga seletama, et see novell olevat kirjutatud nii salapäraselt, et meie ei saavat aru jne. jne. Noh aga ei maksa siis ka sugugi imeks panna, et alul hoopis ära unustasime ütlemast, kust koolist me oleme. Alles kui härra Tuglas küsis seda, siis ütlesime, et Tartu tütarlaste gümnaasiumist. Meile pakuti istet. Istusimegi ja hakkasime edasi rääkima oma vaidlustest, pärides, kas teose tegevuskoht on Eestis, Lätis, Belgias või mujal. Noh siis kuulsime härra kirjanikult järgmist. Ta mainis, et ta sündmustiku kohana on mõelnud just väikest Gent'i linna Belgias. Mõte selle jutu kirjutamiseks tekkinud tal aga Pariisis, vaadeldes kuski muuseumis lihtsat natüürmorti, millele olnud maalitud kapsaid, porgandeid, kaalikaid jne., kus aga polnud ei mingisugust ahvi ega koera. Kuid temale jäänud see pilt meelde. Siitpeale hakanudki ta mõttes „Popit ja Huhuid“ skitseerima. Mitu korda käinud ta Pariisis veelgi seda pilti vaatamas. Hiljem juhtunud Tuglas omas reisisel Belgiasse. Ta külastanud siin suuri ja väikesi linnu ja olevat nagu otsinud kohta, mis sobiks „Popi ja Huhuu“ tegevuskohaks. Viimaks leidnud ta vastava miljöö väikeses Gent'i linnakeses, kus paistnud kõik

väga väiksena ja kus iga inimene elanud nagu omaette elu. Nii olnudki tegevuskoht käes. Kandnud kogusummas viis aastat peas „Popi ja Huhuu“ kavandit, kuni ükskord Helsingis kirjutanud selle jutu valmis. Novelli kirjutanud ta Popi seisukohalt vaadatuna. Mingit sümbolistlikku ei olevat ta mõelnud selles jutus: olevat kirjeldanud vaid looma hingeelu. Raskusi olnud tal lõpu kujundamisega. Viimaks leidnud ta abinõu: nimelt leiab purjus Huhuu mingisuguse kasti, mida vana alkeemik hoiab kodus; arvab selles olevat joodavat, viskab kasti vastu maad; kast aga sisaldab lõhkeainet, plahvatab, purustab maja, Popi ja Huhuu lendavad õhku. Küsisime siis veel, et kuipalju aega loomad olid üksi. Härra Tuglas arvas, et see võis olla 2—3 kuud, sest kõik, mis Popi selle aja jooksul läbi elab, peab sündima pikema aja jooksul.

Nii siis olid „Popi ja Huhuu“ juures küsimused lahendatud, asusime muude usutluste juure. Palusime härra Tuglas't jutustada meile midagi oma eluloost, reisidest ja tööd. Eluloo juures ta pikemalt ei peatunud. Ütles, et selle võime leida eesti tähtsamate tegelaste leksikonidest. Selsamal ajal näitas ta oma reisi kirjeldisi, nagu „Teekond Hispaania“, „Teekond Põhja-Aafrika“.

Küsisime, kuskohal härra kirjanik on kirjutanud oma „Toome helbed“. Selle kohta rääkis ta meile järgmist. Tema olevat aastast 1907-st peale kolm suve järgimööda suvitanud Põhjalahes asuvail Ahvenamaa saartel, kus on üle 200 väikese saare. Näitas meile Ahvenamaa kaartigi. Ta olnud seal üksi võõra (rootsi) rahva keskel, kelle keeltki ta ei mõistnud. Loodus olnud seal aga lõpmata ilus ja ta saanud sealt hulga kauneid muljeid. Tagasi tulnud Helsingisse, kirjutanudki ta „Toome helbed“. Seda tööd kirjutades olnud ta täiesti teadlik, mida kirjutada. Varemalt pole olnud see just mitte nii.

Nii kandus jutt rida-rada mööda noorpõlve loominguale. Oma tööde kohta kõneles ta järgmist. Esimese töö trükist ilmudes olnud ta 16 a. vana. Seda ta ei öelnud, mis töö see oli — ei tahtnud öelda. Alul hakanud ta luuletama, kuid saanud lõppeks aru, et see pole ikka tema ala. Hakanud siis novelle, draamasid jne. kirjutama. Need olnud aga siiski juhuslikud, kuid sündinud nobedasti. Alles hiljem leidnud oma õige ala ja stiili; ta teadnud nüüd, mida kirjutada, kuid tööd nõudnud palju rohkem aega ja vaeva kui ennemini. Siis põletanud ta ka hulga oma varemkirjutatud töödest ära.

Üsna noorelt ilmunud talt „Hunt“. Meie olime jälle muidugi huvitatud, et kas niisugune lugu on tõesti sündinud. Kirjanik jaatas. Sõber olevat härra Tuglas'ele umbes sarnase loo

kondikava kord ikka jutustanud, kuid ta ise olevat sinna kõrvale luuletanud kõik muu.

Siis näitas hr. Tuglas meile veel „Jumala saare“ algupärandit. See oli tal täiesti päeviku moodi kirjutatud; kuupäevadki juures ja kõik. Aga ruttu oli ta selle töö teinud: veebruari alul oli alanud ja lõpul lõpetanud. Ta tahtnud kirjutada esialgu ainult loodusekirjeldist, tulnud aga päris jutt välja.

Küsisime veel „Felix Ormusson'i“ kohta, et kus ta on selle kirjutanud, millist maastikku kasustanud ja kust tal see mõte on tulnud. Härra kirjanik mainis ainult niipalju, et selle teose olevat kirjutanud ta Helsingis valmis. Tegevuskohana olevat mõeldud küll Pühajärv ja selle ümbrus, aga siiski ainult vähemärgatavalt. Pühajärves asuvast viiest saarest ei ole lausutud ülalmainitud teoses sõnagi. Seda aga härra Tuglas ei öelnud, kust tal see mõte oli tulnud, kirjutada „Felix Ormusson“. Ütles selle olevat oma südame asja.



Küsisime siis, kas härra Tuglas ikka veel teotseb ilukirjanduse alal. Vastus oli, et teotseb, ainult ta praegu ei avaldavat oma töid trükis.

Olime juba hulk aega vestelnud ja palju uut kuulnud. Lõppeks palusime härra Tuglas't lubada meile ka enda ülesvõtte ja, kui võimalik, ka maja ja siseruumide, näiteks kabineti, ülesvõtte. Kahjuks leidis tal ainult oma portreesid. Andis kummalegi ühe ja palus maja ja kabineti ise kunagi pildistada. Lubasime küll tulla paari päeva pärast kabinetti pildistama, kuid lubamine jäi lubamiseks. (Kingitud pildi ühes autogrammiga avaldame siin juures, maja kliše laenasime aga komertsgümnaasiumilt.)

Tänasime siis kirjanikku lahke vastuvõtu, seletuste ja piltide eest ja tulime ära.

Päike oli juba loojunud, ilm oli külm. Paiguti lahtiolev jõgi auras, vist küll kiirest jookstust nagu meie, kes vudisime tuhatnelja südalinna poole, õnnelikud, jutusuised, pead tulvil uudiseid täis.

Helmi B. ja Helvi K.

Argielu vimpleid.

Tee ilule ja jõule.

Kord kunagi ma vist rääkisin vaimsest arengust ja kultuurist, ent ometi kuidagi ei tohiks unustada, et see vaimukultuur peab sammuma käsikäes kehakarastamise ja spordiga. Ei tarvitse nüüd jälle kohe arvata, nagu hakkaksin rääkima elavast, kosutavast ja meediivaimast koolitunnist — söögi-vaheajast — ja ümisema ka „In einer kleinen Konditorei“ ja mõtlema kenale „kohvipoodile“, kust nii häid kooke saab, sest see oleks ikka üpris maine ja naturalistlik ellusuhtumine. Kui inimene tahab värskendada oma tüüsilist „mina“, siis ta peab tallama seks otstarbeks hoopis teist rada ja nimelt just seda teed, mis nii kaunitult lookeb (õigem küll vuliseb) Emajõe punasest savist haljal kaldal, mille lõpp-punktina ilutseb punane-valge „paadimaja“.

Kõikjal kojamehed kühveldavad kokku sitket, luunegast pori ja kraadiklaas keerleb ümber nulli, kuid kevad on siiski. „See just ongi see paras aeg! Nüüd või mitte kunagi! Täna saab tehtud!“ arutleb koguke tütarlapsi surmapõlgusega näol. „Just akuraat täna!“ kinnitatakse siis veel otsustava ilmega, mis oleks kolossaalset au teinud isegi õndsale Napoleonile ja millest asjassepühendamata võiks järeldada, et kavatsetakse mingit rünnakut mõne pedagoogi kivisele südamele või asuda ladina keelt õppima.

Ent õnneks see pole siiski nii, ei olda sõjakas tujus, sest aasta lõpuni on veel aega, ulumise ja hammastekiristamise hooaeg pole veel alanud. Ja 1500 ladinakeelsest sõnast minnakse ka aupaklikus käiguses mööda: järsku jääb mõni veel kogemata pähe ja määrab ära puutumatu mõistuse, ja kuidas sa siis kurdad niisuguse koormatud südametunnistusega igale esimesele vastutulijale, kui koledasti sind koolis kiisatakse ja kui palju need „leherlid“ ometi üles annavad. Ja pealegi avaldaks niisuguse kuiva aine tuupimine otse hukutavat mõju kõigile poeetilistele tunnetele. Pole siin ju mingit klassilist stiili ja meeltüendavat rütmii või hingekosutatavat kompositsiooni nagu, näiteks, matemaatikas, selles ülevas vaimustavas numbritesünfoonia ja valemite ülemlaulus, kus iga pisimgi ruutjuuremärk hõõgub kaunitat meloodiat ja integraalid otse helisevad võluvast stiiliküllusest. Oleks suur õnnetus nüüd profaneerida oma hinge selle karmi tõelikkusega, sest T.T.G. abiturientidid kavatsevad anda välja uut „Jeremia nutulaulu“ tiitliga: „Patuse maailma kurjus ja julm piinamishimu ehk ontliku koolilapse kannatamisluugu“, milline algab sõnadega:

„Kosmose häda tõest“ osutub suureks, koolitöö hirmsaimaks kurjusejuureks; klassitööd, kirjandid aina on reas, paraku tarkus — see puudub peas!

Kus on siin õiglus, kus halastus?

Õeldakse vaid: „See on karastus.“

Elu on võitlus, kus võitlema peab!“

— Ja koolmeister kahtesid ritta seab.“

Agas sellest rääkida on muidugi veidi varajane; tahtsin anda ainult väikese südantõhestava pildi nüüdisaja kooliõpilase raskest elujärjest ja tema suurtest kannatus-test, millised aga sugugi ei kalluta neid kõrvale nende õilsaist sihtidest ja kõrgeist ideedest. Ühed olevat enesele seadnud üles kõrge tähisena külastada kõiki Tartu koolipidusid, teised jälle püüavad läbi lugeda kõik seitungid à la „Uudisleht“ ja kolmandad püstitavad rekordid nõrkade arvus. Neile eelpoolmainituile nüüd on lisandunud veel üks uus ordu, mille liikmed oma juhtlauseks on valinud: „Enam aafrikalist pruuni!“ ja kes tahavad uuesti tõsta ausse päikesekultuse.

Nood arenenud „valguselapsed“ olidki need arutlajad, kda veidi aega pärast tundide lõppu võis näha pidamas visa võitlust jõeäärse sitke savimudaga. Igatsevad pilgud suunduvad ujula poole, mis selle kannatustee ees-

märgiks seatud ja kuhu peale koledat ja elukardetavat rännakut jõutaksegi kõrvuni poristena. „Ega sest midagi, see karastab jalalihaseid!“ vaatleb üks neist saatuse valulastest oma kingi, endamisi mõtiskelles, kus küll rohkem pori on, kas jõe ääres, kust nad läbi tulnud või tema jaltsitel. „Ega ole jah!“ väidab teinegi, ent ise siiski halletseb salaja, mispärast teda taevast ometi nii julmalt karistab.

„Kolladi, kolladi — kr — rahh!“ võimeldakse siis ujula ukse kallal, mille roostetanud link kahjuröömsalt naerda lõgistab ja uksepragu parastades irvakile läheb; uks ise ikkaigi jääb suletuks. Kuid see ei kohuta ettevõtlikke näetsikuid — inimene peab end treenima mitmekülgset, ja seepärast poksitakse õige julgelt rusikatega vastu laudust: kes koputab, sellele tehakse lahti. Et selles harjutuses ka võrdlemisi tähtsat osa etendavad kingakannad ja õige aukartust äratavalt suur telliskivi, siis on see sünfonia ilule ja jõule võrdlemisi täiuslik. Seestpoolt kuulataksegi kedagi jooksvat ukse juure, sammude rütmis kostab ahastus: kui veel jõuaks enne avada ukse, kui varisevad pihuks ja põrmuks ujula seinad!

Jõuabki, ja sisse tormab võidukas salkkond, kes äraseletatud näol suundub „pleekima“. On enesest mõistetav, et seejuures talvepalitu jääb selga, käpikud kätte ja portfelist kongitsetakse välja grossmamma või tante paks villane sall, mis mitmekordselt mähitakse ümber pea ja kaela, nii et ainult sinkjas-lilla ninaots ja külmast vesised silmad jäävad paistma.

Nii nad siis istuvad ja pleegivad seal umbes tundi kolmveerand, hinges kibe kahetsus, et vateeritud tekk ja suurrätik jäetud koju. „Kojamehe käest oleks võinud laenata kah vildid,“ vilksatab ajus mõte ja silmade ette kerkib meeltüendav idüll sooja ahju ääres kuuma kohvikruusiga. Ohatakse ja pleegitakse veel veidi, aga mis liig, see ka liig. Rohkem inimele ikka kannatada ei suuda, kui ta suudab, ja seepärast asutakse koduteele läbi kangekaelse savitaigna. Sel vaevalisel teel kohatakse üht araverelisemat kaasõpilast, ja selle uudishimulikule küsimusele seletatakse, õigem küll, seletab see, kes külmatab kõige vähem, et on käidud „paadimajas“ pleekimas. Kui siis küsija nagu moonud kohkunud ja vapustatud õhkamismärgiks ja ta hirmujudinad isegi talverieutuse all on märgatavad, kinnitatakse veelgi: „No käisime jah, oli päris soe kohe!“, ja ülejäänud kaaslaste-kannatajate hambad lõgisevad nagu tõenduseks, et oli ikka soojust küll.

T—d.

Sinililli ja liblikaid.

„Ooah!“ — varjab mu naaber päälekipuva haigutise saksa keele grammatikaga: „Kuule, anna mulle oma peeglit, näe, päike paistab!“

Pea minagi nõustumata selle imeväarse loodusenähtuse nähtava ja tajutava olemasoluga: päike paistab, ja koguni nii soojalt, et teeb uniseks. Avan portfelli, et vastu tulla kaaslaste tagasihoidlikule soovile, sest miks peaksin lukustama oma ligimest armastava südame, kuna tean, et inimlaps ei pea harrastama mitte ainult teoreetilisi, vaid ka praktilisi teadmisi. Ja nüüd — milline sobiv juhust katsestada valgusekiirte peegeldumisega, langemisega ja refleksidega.

Sel ajal, kui kahupäine teadusejünger mu kõrval andub innuga oma teaduslikele eksperimentidele, leian sahtlist „Postimehe“ rebitud osa. Laotan selle lauale ja silmad peatuvad joonelt peenekirjalisel lühikesel teatel, milline asjalikult pajatab, et olevat väljas juba liblikaid ja koguni esimesi kevadililli — sinililli — mingisuguses lõunapoolses maasopis muidugi. Ah, otseku peegelduks mõni päikesekiir peeglit ka minu sisemuses, nii soe on tunne. Siis on taas kevad! Olen juba sobivalt lüürilises mõtiskelus, kui mu sõbratar äkki turtsahtab ja mind küünarnukiga taob.

Suudan paari järgneva hetke vältel jälgida vaid värisevat valgusrefleksi õpetaja näol, sellest häiritud silmade otsivat vaadet, karmi ilmet näol, ja lõppresultaadina peab noor katsestaja püsti seisestes kahetsema oma ülepublitsevat teadusehimu.

Ja nii ta seisabki, ristiusu märtri kannatajalik ilme silmis ja suu ümber.

Pean oma kohutuseks lohutada vaest kannatajat ja sosistan talle kaastundmusest väriseval häälel, et ka Galilei' ja Newton'i uurimistulemusi ei tervitatud „hosianna“-hõisetega — nemadki pidid kannatama pilget ja naeru, ah, milliseid piinu pidid nad taluma!

Kuid pidin katkestama oma leebed sõnad, millised pidid mõjuma palsamina „teaduse-ohvri“ veretavale ja solvatud hingele, sest ohvri silmist välgatas vihane pilk minu suunas ja seda saatis mingi tige sosin. Ta oli nii kibestunud kogu maailma vastu, et ei suutnud enam eraldada ehtsaid pärle klaashelmestest. Ja resigneerunult ohtes püüan mina (see ehtne pärl) jätkata oma endisi katkestatud mõtiskelusi.

Kui nüüd saaksin jätta selle musta nimetähedega tätoveeritud pingi, saaksin välja päikesesse — „tagasi looduse juure“! Kui viskaksin nüüd üleoleval sangarlikul ilmel rihma üle öla, mille küljes kõlguks roheliseksvõõbatud plekist ümmargune karp sinilillede panipaigaks, ja selga haaraksin pikavarrelise liblikavõrgu, vööle köidaksin luubi, mõne hargi, labida või pussnoa ja tõttaksin seiklusrikkale jahiretkele. Mõttes kaevan juba kohedat mulda sinilillepuhma juurelt, kui mu harrast toimingut häirib kõle kellahelin — tund on läbi.

Kõikjal mu ümber hakkab käärima, elama. Kuid vaevalt vabanenud fantaasia lennutusest, ei suuda ma uskuda oma silmi — ime toimub nende ees! Pean mõtlema, et olen Indias, et mõni fakiir on lummanud mu kujutusvõime. Mu lähedalt viimastest pingist, õieti selle alt, kuulub kobinat ja kohisemist, krabinat ja nohisemist — ja siis hakkab kasvama taim otseki semnest mõne sekundi vältel. Kõigepäält tulevad päevavalgele siidsuksi peened jalad, siplevad ja rabelevad suures vabanemisrõõmus, siis toetub pingile kaks eellehte, kümne roosaklakitud küünega, nende lähedusse kerkib ärritusest roosatav õisnupp, ümbristatud tumedatest, korratasse sattunud kiharatest. Päikesel valguses lööb särava see õhetav õisnägu õnnelikus naerus — pääsis ometi jumala maailma! Ent minu silmis kaotab see ime nüüd oma võlusära — ah, keegi oli ainult „arsti juures“!

Ent kui väljun klassist, leian, et ka siia majja on tulnud kevadet, õilmitseb sinililli ja lendleb liblikaid. Huh, üks eksis oma lennus mulle just näkku, ja valge kriiditolm ta tiivult teeb mu mõldriks. Aga kuna olen vahapehme südamega, ei saa ma jätta tasumata hääd hääga ja juhin väsinud liblika, milline lebab nüüd mu jalgade ees, tagasi ta läkitajale, nii et selle naeruksavatud suu järsku sulgub kui automaatlukk. Ah, kõigil on elust rõõm! Ent siiski on nii proosalisi inimesi, kes tõendavad, et see kergelelnuline liblikas olevat vaid lihtne tahvli käsn ja ta lennuind ei tulevat kevadest, vaid tütarlaste vallutatud kätest.

Tantsujalul rumbatan trepist alla — tahan kustutada janu oma kriditolumuses körvis. Siirdun „veevärgi“ manu, ent sääl on ootajaist järjekord. Mis on siis viiga neil tütarlastel? On's nad palavikus, on's arsti juure minek või mõni muu mulle teadmata põhjus? Just praegu sirutab tütarlaps veejoa alla heleda käharpää. — Jahutab ta seda? Taipan korraga ning mõistan seda üsna loomulikku nähtust, sest kui inimesele on „pähe elekter löönud“, võib-olla koguni kõrgepingeline, on ju äärmiselt loomulik, et peab jahutama kuumusest kõverduvaid juukseid. Ja neid järjekorras ootajaid on palju.

Kuna ma oodata ei malda, siirdun õue, et tunda päikesesoojust lähimast lähedusest. Ent kokhunn üsna sõnatuks. Kõikjal, kus on lapike päikest, toetub seinale, plangule, trepile ja pingile tütarlaste-hulki. Otsekuu haigeti oleks toodud kosutava päikese ravimisele.

Ja küllap see ongi nii, sest kui palju neist on võidelnud ja vaevelnud gripiküüsis! Südamevaluga pidi vaene, vaene haige lebama voodis ja kahetsema, et ei saa kaasa teha klassitöid või vastata õpetajale enne teatevihkude kojusaatmist. Aga süüdi on karm saatus, näe, kisub noore inimese tõvevoodile ega vabasta teda enne, kui koolis juba palavikulised küsimistepäevad on möödunud. Ja nüüd need õrnad ja haprad olendid koguvad jõudu päikesest. Kuid mitte ükski päikesest, vaid kasustatakse ka kunstlikku ravimisvahendeid. Uurin lähemalt üht sinist karpi, millest tütarlaps sõrmega tõstab valget salvi ninale ja palgeile. Valged tähed dekoreerivad sinist kaant: „Nivea Creme“. Kuulen ühtlasi, et see võie evivat imeväärse võime tõmmata päikesevalgusest näole ultravioletseid kiiri, millised omakorda pidavat pruunistama näo. Esialgu siiski ei leia ma sellele seletusele silmapaistvat tõestust — pruuni nahka.

Kuna kord juba mainin haigusi, siis pean oma kohuseks meenutada vaeseid invaliide, kellel käed on seotud suurtesse marli-mähistes. On's seegi kevade tunnus? Küllap vist, ent kevad on oma noolte saatmisega veidi vääratanud. Sest kui uskuda luuletajaid, saadetakse need õilsad nõelateravad kevade või Aamori saadikud inimlaste südamesse, mitte aga kättesse, nagu nüüd pean nägema kurba tõika. Kevade silmad on vist alles talveunest ähmased, või on tema, noorukese, käsi veel vilumata selles toimingus.

Valgetelt mähistelt libiseb silm muile värvilaikudele, mis meenutavad jälle nii elavalt noort kevadet. Heledat, rohelist õige mitmeis varjundeis võistleb põletavalt punaste värvitoonidega. Muuseas, need värvilaigud, tõeseluses villasest lõngast heegeldatud pluusid, on tütarlaste virkade sõrmede oma toode. Milline uhkus, tunda seljas midagi omavalmistatut!

Ka väiksemaid värvivaheldusi ilmneb nende suurte kõrval: keerukais ja noobliit lohakais drapeeringuis on kaela ümber seotud sälle ja rätte. Kevadise niiskuse eest peab hoidma oma kaela, sest, mõeldagu, kui piinlik on ütelda õpetajale just siis, kui ta tahab sind küsida: „Mul ei ole häält!“ Mida võidakse sinust mõelda sellisel korral? Ja et lihtsus nii materjalis kui lõikes on viimne mood ja et, olles eestlane, peab kandma eesti tooteid, töötab levinenuimaks suurmoeks muutuda sitsirättide kandmine kaelas — äärmiselt siikk ja võrratult odav, kuna rätte võidakse laenutada emalt.

Lühike vahetund hakkab kalduma loojangule. Tuiskan taas trepist üles ja pean veel ja veel kord veenduma, et majas on tõesti kevad. Salk eelviimase klassi õpilasi jalutab mu ees, ühel neist on käes paberiribasisid, millelt loeb suure paatosega arvatavasti luuletisi, sest kuulen riimivaid sõnu:

„Osutub küll meie ehteks
tütarlaps, kes hüütud Lehteks...“

Kevad on siingi inspireerinud luuletaja hinge, ja käesoleval korral on valmimas koguni suurejooneline eepos, sest luuletajad on asutanud osatühingu ja seni on jõutud juba 70 salmini, aga lõppu ei ole veel lootagi. Üldse on kevad äratand õpilastes huvi kirjanduse vastu. Loetakse intensiivselt ja järjekindlalt ajalehti, eriti neid, kus kirjutatakse päevikuid. Ning romaan „Seik“ on leidnud otse tormilise vastuvõtu ühes klassis. „Hää“ kirjandus leiab ikka poolehoidu.

Kevadet kõikjal — ainult mitte matemaatika-klassis. Isegi suurim optimist ei võiks leida kevadet mõnes lim'is või võrrandis. Või siiski, kui õpetaja sind ei küsi, on koguni päikesepaistest vormelite ümber.

Koduteel, läbides eelistatuimat jalutuskohta, paiskab äkki kõrvu ühe muusikaäri häälekõvendajast hoogsa valsi helikeerutisi. Soe tenor tungib igasse südame-muskli fiibrisse:

„Fenster auf, der Lenz ist da“ —
Elada on siiski nii ime hääl!“

Juula.

Tuleb! Tuleb! Tuleb!

Tuleb, tuleb, tuleb T. T. G. loterii-allegri, tuleb suur mai-mürgel, kevad-karneval, särav ja rõkkav tingel-tangel!!!

Tuleb nagu paisu tagant pääsnud mürisev voog, tuleb nagu esimene tuiskav kevadine tuulispea, puulatvu tant-sitades ja tuimunud loodust raputades, tuleb kui väehulk lippudega, muusika rõkates ja rütmiliste hõisete laja-tades.

Pooltuhat nobedat noort ja väledat vana on haaranud lähema ja kaugema ümbruse, ja loterii-annetiste virnad aina kasvavad ning kuhjuvad, nii et ei leita paika, kuhu kõike mahutada, kuni saabub loterii suurpäev. Siis laudad aina ägavad kingitiste-virnade all, tuhanded käed siru-tuvad õnnerataste järele, kuna tol päeval naeratab õnn kõigile, kõigile, kõigile.

Agapingutused pole kaugeltki veel vaibunud. Need üha kasvavad. Suur pressing pannakse peale just kevad-pühade ajal, mil kõigil — nii annetajail kui vastuvõtjail — on meel hea, tuju hea, kõik hea. Alles kevadpühad peavad andma otsuse, kes korjajaist pääseb esikohale, kes on väärt saama võiduloorberid, kes võib tõsta pea ja hõigata: „Siin ma olen, palun tulge vastu!“ Alles kevad-pühad otsustavad, milline T. T. G. klass võib lüüa masti püsti ja purjed lahti ühel toredal maipäeval ja tõusta lendu kui pääsukeste-parv, hõisates raamatute taha jääjaile: „Vidiit, vidiit! Oleme vabad, sest oleme võitjad! Vidiit, vidiit!“ Ja nad kaovad siniõhu silmapiiri taha, kus neid haarab oma sülelusse pillerkaaritav kevad-maailm.

Jah, on mesilasusinust, on pingutusindu, on hoogsus-särtsu kõik kohad täis, sest tuleb, tuleb, tuleb suur loterii-allegri, tuleb võrratu mai-mürgel, oivaline kevad-karneval, rõkkav-pulbitsev tingel-tangel!!!

Loterii üldkorraldaja blokk-noodist.

Loterii eeltööd algasid juba möödunud õppeaastal; nimelt valiti ühel õppenõukogu koosolekul loterii üldkorraldajaiks õp. hr. D. Koppel ja pr. V. Ojasson.

Käesoleval õppeaastal muretseti loteriiks luba, trükiti korjanduslehed ja jaotati õpilastele välja. Nagu kuulda, on mõned klassid juba edukalt tööle asunud ja võistlevad üks-teisega.

Viimasel õppenõukogu koosolekul esitasid

üldkorraldajad õppenõukogule kinnitamiseks loterii eelarve ja toimkondade koosseisu.

Loteriil on kujunenud varemaltelt aegadelt järgmised osakonnad:

- a) üldosakond; b) raamatute-osakond;
- c) käsitööosakond; d) klaasasjade-osakond ja
- e) mänguasjade-osakond.

Osakondade korraldajaiks kinnitati pr. Ojasson, prl. Rosenberg, prl. Tomson ja hr. Koppel.

Loterii toimkonnad ja nende isiklik koosseis kinnitati järgmiselt:

1. Lava-toimkond — pr. Tooms ja hr. Raud.

2. Kohviku revüü — prl. T. Jakobson.

3. Õnneõngitsemine — pr. Abarenkov ja hr. Westberg.

4. Õnneratas — pr. Basilevsky ja hr. Aavik.

5. Kiirloterii — hr. Laarens.

6. Lilledeloterii — pr. Roos ja pr. Koppel.

7. Majapidamisainete-loterii — pr. Kalamees ja prl. M. Jaobson.

8. Müstilise osakonna korraldajaiks — prl. Treier ja hr. Raud.

9. Tantsukorraldajaiks — pr. Haamer ja prl. Treier.

Peale eelnimetatute kinnitati järgmised korraldavad toimkonnad:

1. Reklaamtoimkond — hrad Laarens ja Käppa.

2. Ruumide-ilustamise-osakond — hr. Püttsepp, pr. Abarenkov ja prl. Treier.

3. Pääsmete müük, riidehoid — hrad Merits ja Künnapas.

4. Korjanduslehtede läbivaataja ja kogutud esemete hindaja — hr. Merits.

5. Väärtuslike kinkide ostjaiks — pr. Ojasson ja prl. Pruuden.

Loterii looside korraldamine ja einelaud on lastevanemate hooleks.

Loterii üldkorraldajad on pöördunud Õpilaspere vanema poole, kes ühiselt toimkondade juhatajatega esitavad õpilased toimkondadesse.

D. K.

Tartu teistest koolidest.

T.P.G. (Tartu Poegl. Gümnn.)

Uue poolaasta alul valiti uuesti ka õpilasitegevuse juhtkond. Asemikekogu (milles endiselt 56 asemikku, neist 44 klasside, 10 ringide ja 2 õpetajate esindajat) isiklik koosseis enne jõulusest palju ei erine.

Õpilaspere vanema kohale kandideerisid Arv. Joonas Ve ja A. Tanilov Vr. Valiti A. Joonas hääle vahekorraga 28:25. Õpilaskonnajuhatusse valiti E. Pillikse 36 h., E. Vaaro 26 h., K. Koik 25 h. ja L. Märss 22 h. Valitud jagasid kohad järgmiselt: E. Pillikse — õpilaskonnavanema abi, K. Koik — laekur, E. Vaaro — kirjur ja L. Märss — kirjuri abi.

Ringide juhatajad: Spordiring — E. Kõev IIIr, Võõrkeeltering — J. Eichelmann IIIr, Loodusteadustering — A. Raska IVr, Tehniline ring — A. Tannethal Vt, Muusikaring — A. Rütli Ve, Malering — A. Joonas Ve, Humanitaarring — H. Väik Vr, Fotoring — E. Vaaro IVr, Karskusring — A. Meltsas Ve, Kunsti-

ring — V. Birk IVr, Kooperatiiv — A. Ermann IVt.

Ringidest avaldas eelmisel poolaastal eriti aktiivset tegevust Tehniline ring, millel oli üle 100 (praegu ainult 30!) liikme. Ringi tegevus avaldus loengute, referaatide, töökoosolekute, filmide- ja huviohtu korraldamiseks.

Spordiring korraldas sügisel klassidevahelise kergejõustikuvõistluse, võistlused korv- ja võrkpallis kooli meistri nimele. Ring võttis osa ka T.K.S.E. võistlusist, tulles korvpallis meistriks ja jäädes võrgus teiseks.

Loodusteadustering korraldas rohkesti referaate ja töökoosolekuid.

Võõrkeeltering korraldas soome keele kursuse.

Humanitaarringi tegevusest tuleb mainida ajakirja väljaandmist.

Teised ringid erilisel silma ei paistnud, vaid nad piirdusid kitsapiirilise tegevusega vastavalt erialale.

P.

LOTERII!

NB!

30. aprillil ja 1. mail

T. T. G.

traditsiooniline loterii-allegri!

Üllatavalt suured võiduvõimalused. // Väarikad võidud. // Sütitavad lõbustused. // Lakkamata tants ja muusika.

ALLEGRI!

LOTERII!

ALLEGRI!

LOTERII!

NB!

Usinamaile loterii-korjajaile antakse preemiad:

I — koolikleit, II — portfell, III — koolipöll. Kõige enam korjanud klassile võimaldatakse ekskursioon väljaspool järjekorda.

ALLEGRI!

LOTERII!

ALLEGRI!